MARTIN OLIVA

Napsal A. V. Šmilovský.

V místech, kde Martin Oliva pracoval, stal se na podzim minulého roku takový výprat, že bylo tam práce na několik let. Výživu měl tedy Martin po delší čas jistou, škoda jen, že práce dřevařská nebyla přiměřena tělesným jeho silám. Jako rolník nevyhýbal se nikdy sebe pernější práci jaká právě přicházivá při hospodářství, ale ustavičné, těžké práci, od rána do večera, den za dnem, nebyl Martin zvyklý, a není divu, že síly jeho značně ochabovaly. Počátek byl ovšem nejkrutější a nejednou ale stokrát za den chodilo naň pokušení zahoditi sekyru, rozběhnouti se do šírých těch hvozdův, a někde v temném jich šeru na mech se položiti a již nevstati. Leč proti sebe mocnějšímu pokušení byl u Martin obrněn: život drahého synka visel na těch jeho dvou rukou. To zvláště, že mozoly jej pálily, Martin konal jako muž a jako otec svou povinnost, a vědomí že je koně, nebyl by dal za nevím co. Pak se těšil tím že za několik málo let práci přivykne, a že ona nejvíce pak lepší časy.

Povážmeli pak dále, že Lízva zvyklý na lepší a vydatnější stravu, nežli jako si mohl při skrovném výdělku svém zaopatřiti, že vydatnější pobyt v čerstvém lesním vzduchu jeho byl na újmu, ano brž podlomil jindy tak statný kmen jeho zdraví: nepodivíme se tomu, když Martin takovou stravu nebo, stali se jeho tvář vždycky bledší a bledší, pleť hrubá nabubřelejší, zkrátka podobal li se za několik měsíců sám sobě, ale svému stínu.

Jakmile s Martinkem v lese zůstal, počal se Martin s ním zabavovati a jevili proň i větší péči než jindy, nejen proto, že se nechtěl v cizím kraji pro svého chlapce, a pro svou pověst, a dohlížitelství dědiny, v ničem zpronevěřiti, nýbrž proto, že nejvíce kterékoliv dětské hry pro jeho mládí, pro jeho nevinnost, pro jeho radost, pro nejbohatší jeho štěstí a mírnou povahu.

Při každé lepší práci a dnes vzal Martinek Martinův pražcem těch nejkrásnějších radostí. Po šesti více nebo méně pracovních dnech přicházel do sousedního jasoví a lůžeček, přicházel do nového! Osamělá chatrč u lesa, ve níž ubytoval Martin Oliva, zdála se mu býti zámkem, vždyť tam bydlel Martinek, a Martinek byl pro Martina vším na světě. Ve dne v noci myslil na Martinka, a Martinek na Martina. Martinek byl pro Martina vším na světě. Ve dne v noci myslil na Martinka, a Martinek na Martina.